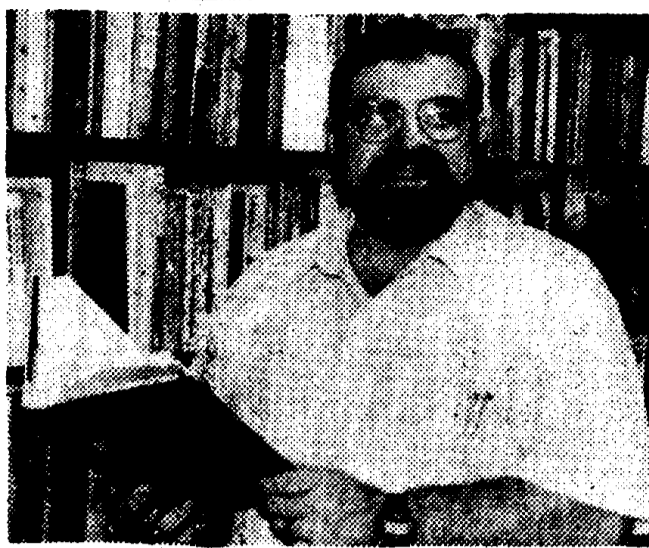

Weekend Bijlage Amigoe

Rabbi gaat bier verkoppen

Mythe rondom auteurswet

- door Hennie Harinck -

Gezaghebber Elmer Wilsoe neemt afscheid

Hij heeft in 1988 niet de makkelijkste start gehad, vindt hij. Elmer Raynold 'Kade' Wilsoe (51) volgde Ronald Casseres in 1988 op als gezaghebber. De kranten lieten niet na de drugsproblemen van een familielid van Wilsoe breed uit te meten. Sindsdien stond de gezaghebber met de media op voet van oorlog. Na zes jaar relatieve zwijgzaamheid spreekt hij vrijmoedig over de losbandigheid van de jeugd en zijn matige drankgebruik. Wilsoe ontpopt zich als een moralridder, die het liefst terug wil naar de stevige verankering van de samenleving in kerk, buurt en school. Niet alleen wat dit betreft vertoont het scheidende 'gezag'

een onverbloemde voorkeur voor nostalgische rechtse standpunten. Zoals: wie wil werken, kan werken. Als het aan hem had gelegen zouden de ambtenaren trouwens met harde hand terug naar de arbeid en het respect geleid worden. De overheid moet een bedrijf worden, zegt hij. Loon naar werken is zijn devies. Achter die ferme taal huist echter een man die naar de mening van sommigen ondergewaardeerd is. Die ongekend gezellig en leutig uit de hoek kan komen. Maar die Wilsoe heeft zich zes jaar schuil gehouden. Althans voor het publiek en de media. Elmer spreekt. Met pretoogjes, maar ook met een bezorgde rimpel tussen de wenkbrauwen.

Dan ga ik terug naar de kiezer, maar ook naar de media. Ik spreek hen aan op hun keuze wanneer de kiezer zich alleen laat leiden door mooie ogen of een leuk praatje.

Daar komt het Nieuw Beleid om de hoek kijken. Dat stelt de vraag: waarom zou ik voor een bepaalde politicus kiezen? De andere kant van de medaille is de verantwoordelijkheid van de kiezer.

Een veelgehoorde klacht is dat de ambtenaar er de kantjes vanaf loopt. Hoe los je dat op?

De Landsverordening Materieel Ambtenarenrecht, de LMA, is een onding dat teveel bescherming biedt voor de ambtenaar.

Tegenover een salaris dient een prestatie te staan. Er bestaat geen sanctie voor mensen die niet op het werk verschijnen, mensen die te laat verschijnen. Het is een heuse lijdensweg om ambtenaren aan te pakken met de LMA.

De LMA is ooit in het leven geroepen toen het ambtenaar zijn nog een respectabele baan was. Het was een eer om ambtenaar te zijn.

Nu wil ik niet beweren dat alle ambtenaren er de kantjes van af lopen. Zeker niet. Als de nood aan de man is wordt er keihard gewerkt. Maar waarom wordt er niet niet om vijf uur in je la opbergen.

Volgens mij moeten we terug naar het Burgerlijk Wetboek en de LMA overboord gooien. De strijd aangaan en nieuwe cao's overeenkomen.

We kunnen nu al wat doen, maar dat betekent dat er files moeten worden bijgehouden. Je moet wat in handen hebben als je iemand wil ontslaan. Maar de meeste diensthoofden willen die moeite niet doen.

Is de gezaghebber machtig?
De indruk bestaat dat hij alleenheerser is. Bij zowel politici als burgers. Mijn macht bestaat eruit dat ik kan beïnvloeden, beargumenteren. Maar dat heeft alleen maar zin als je vertrouwen hebt van je medebestuurders. Ik heb eerst keihard gewerkt om dat vertrouwen te winnen. Als ik dus macht heb, of beter gezegd invloed, dat heb ik die op basis van het vertrouwen dat ik geniet.

Mijn deur stond open voor regerings- en coalitiepartijen. Ik werd in de eilandsraad en het Bestuurscollege aangevaard. Als dat macht of autoriteit wordt genoemd: *à la bonheur*.

Mijn 'macht' voor wat betreft toelating en uitzetting is gering, want verzoeken worden getoetst aan regels. Een gezaghebber kan niet doen en laten wat hij wil.

Maria Liberia, de toenmalige premier, zei over u in 1988 dat u een geschikte kandidaat was voor het gezagheberschap omdat u arrogant was, iemand die niet met zich zou laten spelen.

Ik ben niet erg familiair. Ik kijk eerst de kat uit de boom. Ik lach of glimlach alleen op de juiste momenten. Als ik lach meen ik dat. Ik ben geen allemansvriend. Ik maak van mijn hart geen moordkuil. In deze baan is het belangrijk nee te kunnen zeggen. Op Curaçao draait men om de hete brij heen, men is gewend toneel te spelen. Dat is reden dat ik arrogant

Vervolg op pag. 3

"Ik poch niet

over wat

ik heb

gepresteerd"

U zes jaar geleden in een Amigoe-interview: "Ik zie mezelf als een soort manager. Als een gezaghebber die probeert mensen bij elkaar te brengen." Is dat gelukt? Zes jaar lijkt erg lang, maar het is in feite een korte periode. Je gaat stapje voor stapje vooruit. Ik heb geprobeerd de gedeputeerden ervan te overtuigen dat ze soms niet als politicus op die stoel kunnen zitten, maar als bestuurder.

In al die jaren heb ik nooit een besluit ter vernietiging hoeven voorleggen. Dat kan voorkomen als de gezaghebber vindt dat een bepaald besluit indruist tegen het algemeen belang.

Alles is bereikt via de weg van de dialoog, de overtuigingskracht. Ik heb steeds gezegd dat ik boven de partijen sta. Dat alle beslissingen dienen bij te dragen aan een beter Curaçao.

Het is voorgekomen dat een gedeputeerde - ik kan geen concreet voorbeeld noemen - naar me toe kwam met een voorstel dat niet het algemeen belang dient. Door met hem te praten heb ik hem behoed voor een vervelende confrontatie met de andere gedeputeerden van het Bestuurscollege.

Ik had mij voorgenomen de mensen van Curaçao dichterbij elkaar te brengen. Dat ze hun energie zouden gaan inzetten op het opbouw van een beter Curaçao en het af te breken. Dat is niet altijd gelukt. Verandering van een mentaliteit neemt heel veel tijd.

Is Curaçao er in die jaren wat op vooruitgegaan?
We moeten aanvaarden dat de maatschappij modern is geworden. Dat mensen mondiger zijn geworden. Ik ben erg bezorgd over de wijze waarop onze jeugd wordt opgevoed, want wat krijgen zij als voorbeeld: agressie. Iedereen maakt ruzie, is in conflict. Werkgevers liggen in de clinch met werknemers. De vakbond maakt ruzie met de werkgevers. Vaders en moeders staan lijnrecht tegenover elkaar. Leerkrachten versus leerlingen. Jongeren leren dus dat agressie de manier is om dingen op te lossen.

In mijn tijd was een buurt een echte buurt. Men leefde met elkaar, niet alleen naast elkaar. Dat bestaat niet meer. Ik heb ook de indruk dat haast geen enkel gezin nog gezamenlijk het avondmaal gebruikt.

Ik ben er niet op tegen dat man en vrouw werken. Maar ik denk dat zij heel goed de consequenties van het hebben van kinderen moeten overdenken. Een kind verwekken is makkelijk, een kind opvoeden is andere koek. Dat vergt een enorme verantwoordelijkheid. Beide ouders denken zich offers te getroosten.

Maar wat doen we dan met de jonge ongehuwde moeders? Het zijn hun kinderen die nogal eens ontsporen?

Ik vind dat mensen hun daden moeten kunnen verantwoorden. Als een jong meisje een kind krijgt en vervolgens eenderstand krijgt dan word ik boos. Dat is omzitt. Waarom zou ik moeten betalen voor het plezier van een ander?

Ik ben ervan overtuigd dat jongeren weinig respect hebben voor elkaars lichaam. Het met elkaar slapen heeft het gehalte gekregen van een cola drinken. Een emo-

tionele binding komt er niet aan te pas.

Het materialisme is een groot probleem. Men denkt: hoe meer eten en kleding je een kind geeft hoe beter. Dat is natuurlijk niet het geval.

Normen en waarden veranderen. Waar ik eerder bang voor ben is dat normen en waarden helemaal wegvallen. De oude pilaren kerk, school en buurt; het lijkt niet meer te bestaan.

Daaraan zijn we allemaal schuldig. Het begint met het verwekken van kinderen. En als het kind eenmaal moet worden opgevoed, geeft men niet thuis.

Het gekke is dat de jeugd alles weet maar toch niet verantwoordelijk handelt. Iedereen weet hoe je zwanger wordt. Ik wist dat niet als puber. Toen ik 19 was hoorde ik pas voor het eerst wat masturbatie was.

Het is dus geen kwestie van voorlichting. Het moet iets anders zijn. Ik denk dat ouders beter moeten opletten wat kinderen allemaal doen.

We moeten terug naar de tijd waarin we ons beseften dat niet alles kon. We maken ons nu te druk over onbelangrijke zaken.

Bij de jeugd mis ik een toekomstvisie. Ook voor wat betreft hun carrière. Ik hoor te vaak dat men een baan wil waarbij men nauwelijks hoeft te werken, maar die wel een vet salaris oplevert. Iedereen kan werk vinden. Als men maar wil. We hebben bakkers, slagers en loodgieters nodig. Ik wil mensen die kunnen werken

geen uitkering geven. De hulpbehoevenden, gehandicapten en ouden van dagen daargelaten natuurlijk.

Welke kansen heeft het BC in die zes jaar laten liggen?

Ik betreur het erg dat het BC een erg slechte PR heeft gevoerd. Men heeft nooit het beleid weten te verkopen. Geen uitleg gegeven.

Nu ben ik persoonlijk niet erg populair bij de media. Ik heb bewust gekozen om in alle stilte te werken. Ik heb nooit persoonlijke erkenning gezocht. Ik poch niet over wat ik heb gedaan. Derhalve ben ik minder toegankelijk geweest voor de pers.

Wat vindt u van de kwaliteit van de media op Curaçao?

Niet bepaald goed. Men heeft te weinig tijd. Nu mag het woord nieuws een rekbaar inhoud hebben - ik kan me toch nogal verbazen over de inhoud die eraan gegeven wordt. Het is vaak 'persoonlijk' nieuws. Wie wat gedaan heeft lijkt het belangrijkste. Hoe denken we over elkaar? Dat schrijven we in de krant, terwijl we naar mijn mening ook gewoon de telefoon kunnen oppakken.

Ik mis achtergrondverhalen. Geïnterviewden komen er makkelijk van af want de journalist heeft zijn huiswerk niet gedaan. Alle antwoorden komen klakkeloos in de krant, zonder enige kritische opmerkingen. Ik weet niet of dat journalistiek is.

Over kritiek gesproken. Het is u kwalijk genomen dat u

ter bestrijding van de misdaad wel de nummerkantoren heeft aangepakt maar niet de casino's. Er is dan snel een link te leggen tussen uw persoonlijke betrokkenheid bij de casino's - u was vanaf 1978 directeur van het Curaçao Plaza Casino - en het ongemoeid laten van de casino's.

Ik wil duidelijk stellen dat ik mij niet schaam over die functie die ik tien jaar lang vervuld heb. Ik zie een casino als een heel normaal bedrijf.

Op het moment dat ik die beslissing nam was de betreffende gedeputeerde in onderhandeling met de casino's over de 5 procentregeling en het beleid ten aanzien van het al dan niet toelaten van lokale mensen. Beide voorstellen zouden een negatieve invloed hebben op de inkomsten van de casino's. Bovendien werden met de opbrengsten van de casino's investeringen in de hotels geplaatst. We hebben al enorme investeringen geplaatst in het toerisme. Het mag duidelijk zijn dat we dan belangen dienen te gaan afwegen. Doel was een totaalplan op te stellen, en geen ad hoc beslissingen te nemen.

Wat mijn affiniteit aangaat met de casino's. Ik heb zowel vrienden in het casinowezen als in de discotheekbranche. Ik heb ook kennis in de wereld van de nummerkantoren en de snackverkoop. Maatregelen hebben niets van doen met wie mijn vrienden al dan niet zijn.

Ook u? Houdt u van een glasje?

Nee, ik gok niet. Ik drink weinig. Ik kan niet tegen alcohol. Met twee pilsgesjes ben ik tevreden. Ik geniet gezegd met mate. Ik heb er overigens niets op tegen wanneer anderen tien biertjes drinken. Ik ben geen uitgaanstype. Ik hou van samen zijn met vrienden, van lachen en praten.

Het nadeel van uitgaan in openbare gelegenheden is dat mensen je altijd en overal aanspreken. Mijn vrouw vindt het heel vervelend wanneer we in een restaurant worden aangesproken. Dat betekent een inbreuk op je privacy.

Dat zal vanaf oktober minder zijn. Het leek er heel even op dat u nog zes jaar zou aanblijven. Had u echt nog een periode aangewild?

Ik heb de premier gezegd: wie ook gezaghebber wordt, hij zal het moeilijk krijgen. Laat hem tenminste een frisse start krijgen. Ik heb me niet met de benoeming bemoeid.

Op een gegeven moment moest er een profielschets komen. Het BC heeft toen kandidaten gepost. Ik beantwoordde volgens het BC aan die schets. Mijn standpunt was: als jullie niemand anders weten dan ben ik bereid, maar ik sta niet te trappelen van ongeduld. Ik stond er erg laconiek tegenover. Het werd na wat geharrewar gedeputeerde Betrian. Maar hou me ten goede: no hard feelings.

Hoe staat het met de kwaliteit van het bestuur, van de bestuurders?

Gedeputeerden zouden verder moeten kijken dan hun eigen portefeuilles, samenwerken op de raakvlakken. Ook al ben je van verschillende politieke geaardheid.

Hetzelfde geldt voor de leden van de eilandsraad. Het belang van Curaçao moet voor het partijbelang gaan.

Ik zie ook meer verantwoordelijkheid weggelegd voor de diensthoofden. Dat functioneert, moet hij opstappen. Dat geldt voor zowel politicus, gedeputeerde, eilandsraadlid als diensthoofd.

Hoe kan disfunctioneren vastgesteld worden?

De overheid moet meer als een bedrijf gaan functioneren. Daar lig je er ook uit als je niet naar behoren je werk doet. Er is nu geen enkele incentive. Iedereen denkt: mijn kan niets gebeuren. Verantwoordelijkheid betekent dat een diensthoofd orde op zaken moet stellen. Dat hij ervoor moet zorgen dat zijn ambtenaren op tijd komen, dat ze productief zijn. Nee zeggen als dat moet. Mensen op hun donder geven als het niet anders kan. Dat heet management. Men kan niet blijven schuilen achter een gedeputeerde.

Hoe valt dat te rijmen met democratie. Stel, de kiezer kiest voor een onbeul: een leuke man zonder hersenen. Hoe los je dat dan op?